

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

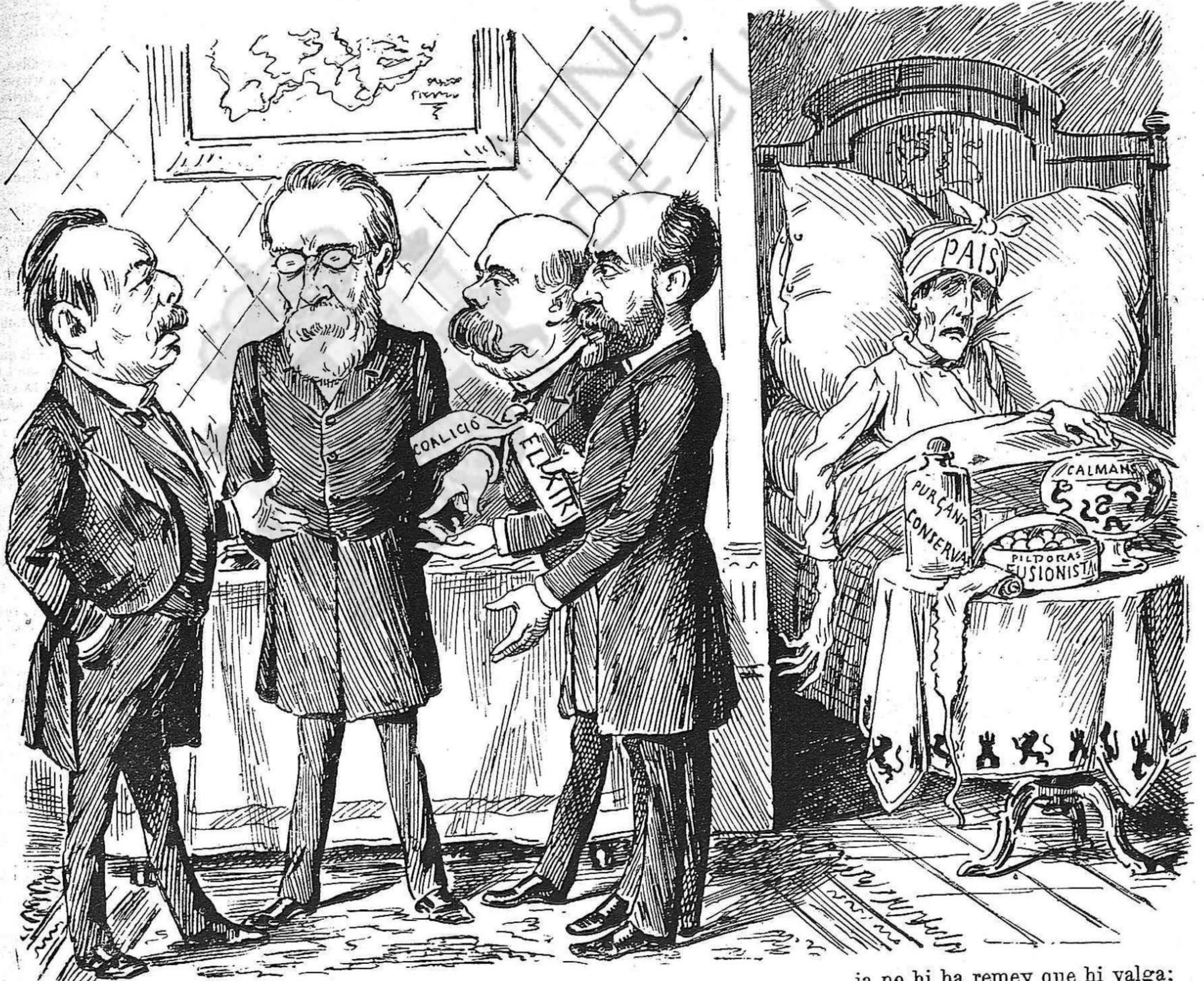
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UN MALALT DE CUYDADO.

Si 'ls doctors de la consulta no logran posar's d' acort...

ja no hi ha remey que hi valga; aquest malalt es bèn mort.

RESULTATS DE UN VIATJE.

Una sola vegada ha ressonat la veu autorisada y eloqüent dels senyors Salmerón y Azcárate, que no haja sigut pera recomenar la unió y la concordia entre tots los republicans, avuy més que may necessaria. Los monárquics s'han entés: es ja un fet evident que 'ls fusionistas se resignan á aceptar las engrunas de la taula dels conservadors, á reserva de aceptar aquests las engrunas de la taula dels fusionistas, quan en Sagasta torni á governar, si es que li queda temps de tornarhi. ¿Y haventse entés y aliat los enemichs acérrims, los enemichs mortals de la Republica, hem de permaneixen nosaltres divorciats y recelosos?

Nó, mil vegadas. La inteligencia republicana es necessaria; la coalició s' imposa.

Si hi ha en algun recó, mitj ocult, algun personalisme, que per fas o per nefas la dificulta ó la retrassa, no vacilem un instant: desfermés las corrents de la opinió general, y que aquesta ho arrolli tot.

La coalició ja no es sols una qüestió de interés, sino una qüestió de dignitat y honra. Es de tot punt necessari que ab l' unitat del esforç renascan aquells entusiasmes de altres dias; y no pas los entusiasmes irreflexius y estérils, verdaders fochs de fallas tan promptement encesos com apagats, sino 'ls vigorosos, reflexius y constants entusiasmes encaminats al restabliment de una República, que siga pel país la garantia més segura de progrés, de pau y de moralitat.

Peró la propaganda dels ilustres oradors que han deixat sentir sa veu á Barcelona, á Gracia, á Sant Andréu, á Tarrassa y á Sabadell, s'ha encaminat també á dirigir salvadors consells á las classes treballadoras.

En aquest punt han posat lo dit á la llaga. No s' comprén, no s' explica, no té justificació possible l' indiferencia de una part de la classe obrera. En lo moment en que lo sufragi universal vé á igualar davant de la ley á tots los ciutadans, sense distinció d' estat ni de fortuna. Quan lo vot del humil obrer, en la balansa de la ley pesa y val tant com lo vot del més encopelat capitalista, l' abandono voluntari de un dret tant precios, es una demencia.

¿Es que 'ls obrers que ara s' retrauen desconfian de la sinceritat del sufragi universal? En aquest cas lo seu mateix apartament contribuirá á donar alas als escandalosos corruptors de la ley, als tarugustas y timadors electorals. Si troban aquests lo camp abandonat, farán de las sévas: si 'l troban vigilat, s'hi mirarán una mica.

Desgraciadament no es aquest tant sols lo motiu que sol alegrarse pera donar rahó de la indiferencia de una bona part de la classe obrera. Alguns interessats en explotar la bona fe de tan sufrida classe, ja fa temps venen propalant la injusta y pernicioso idea de que tots los partits politichs, desde 'ls més reaccionaris fins als més avansats, son enemichs per un igual de las aspiracions

del obrer.—Tots los partits politichs—diuen—son pitjors. Aparteuse'n.

Idea jesuítica qu' es precis combatre ab la major energia.

No hi ha més que recordar lo qu' era l' obrer avants de la Revolució de Setembre y lo qu' es avuy dia. No hi ha més que fer esment de aquelles persecucions desenfrenadas, de aquelles deportacions sense forma de proces, de la negació absoluta de tots los drets. lo de associació y 'l de reunió, lo de manifestar per medi de la premsa 'ls ideals y las aspiracions de la classe, per comparar aquell estat d' opressió y de vergonya, ab los actuals moments en que tots los drets tenen en la ley un amparo, todas las opiniones troban en l' autoritat lo degut respecte, todas las aspiracions poden manifestarse ab la més ommimoda llibertat.

¿Y de qué es fill aquest progrés evident, sino del esforç dels partits politichs avansats, empenyats sempre en implantar y sostenir las conquistas democráticas? ¿Val tant poch, per ventura, lo que havém guanyat en vintidós anys de lluytas incessants, que avuy, quan arriba l' hora en que tots los homes de cor prestan atenció á las legítimas reivindicacions de la classe obrera, s' haja de mirar ab indiferencia la perfecció de un estat de cosas, dintre de qual perfecció exclusivament, poden aqueixas reivindicacions trobar un principi de satisfacció?

Sóls los interessats en sembrar odis funestos y en difundir ideas descabelladas qu' ells mateixos, primer que ningú, ja saben que son de tot punt irrealisables, poden empenyarse en divorciar á las classes obreras, no ja sóls dels partits republicans, que son y han sigut sempre sos aliats naturals, sino també de tot moviment polítich, apartantlas aixís del camí del deber, del agraïment, y de la regeneració.

Lo retrahiment equival á un suicidi. Y si un dia la reacció cobra forsa y arriba á arrollar als partits democráticos, suprimint de un cop de ploma las conquistas á tanta costa realizadas, qui primer ha de sofrirne las malas conseqüencias, serán los obrers. La soga s' trenca sempre per la part més débil.

En un dels discursos pronunciat aquests últims dias, s' evocava un exemple eloqüent.

Quan Napoleón III doná l' cop d' Estat del dos de desembre, que acabá ab la segona República francesa, un diputat del poble, nomenat Baudin, se presentá ardoros al arrabal de Sant Antoni pera incitar als obrers á eixir á la defensa de la llibertat republicana, amenassada de mort.

Totas las exhortacions sigueren inútils. Un obrer li digué: —Ves'hi tú á batre't, que cobras los 25 franchs diaris que donan á tots los diputats.

Baudin respongue: —Ara veureu com per 25 franchs se ja mataré home. Y enfiantse á la barricada, dispará son fusell contra 'ls pretoriáns del César, queyent als pochos instants acerbillat de balas.

Per no haver seguit á Baudin, sufriren los obrers francesos divuit anys de Imperi, hagueren de derramar la seva sanch á Crimea, á Italia, á Méjich, y per fi de festa, vergonyas com la de Metz, la de Sedan y la de la invasió alemana, sigueren lo coronament de la seva falta de fé, de la seva indiferencia culpable, de la seva dessidia monstruosa.

P. K.

A coalició republicana es ja un fet á Madrid. Que ho siga per tota Espanya y donarem un gran pas en lo camí de la realisació dels nostres ideals.

Parlant los partits s' entenen; entenen los partits, las causas triunfan.

Nosaltres dirém com *El Globo*: «Ahir varem pactar la coalició del deber; dema realisarem la coalició de la lealtat.»

Diuen de Madrid que 'l Sr. González Solessio está decidit per tots los medis á fer que triuñi la candidatura conservadora y fusionista.

¿Per tots los medis? Doncs será necessari que demostrém al Sr. González Solessio que també nosaltres estém decidits per tots los medis á que triuñi la legalitat, mal haguém de volcar la taula dels jochs de mans.

Per lo demés, sápigay entenga 'l Sr. González Solessio, que de més valents n' hem vistos, y no 'ns hem espantat may.

Encare en Cánovas no ha guanyat las eleccions, que ja 'ns deixa veure, per entretenirnos, la borla de la boya carlista.

De una boya esquixada ab sanch de liberals.

Suposo que ja deuen saberho. Acaba de ser nomenat jefe d' ordre públich de Madrid, l' ex-cabecilla Morera, un dels gosos de presa de 'n Savalls.

Té una historia honrosa y sumament recreativa. Trobantse á Cuba casat ab una vella rica y havent envidat, se 'n viogné á Espanya y s' uní als carlins, regalant dos canons de artilleria al rey de las húngaras.

Aquest lo nomená coronel. Prengué part en diversos actes de salvatjisme, y entre otras hassanyas, la vila de Arenys de Mar li deu la crema del registre civil y 'l cobro de las contribucions.

No obstant, quan arribá l' hora de vendre als carlins som un remat de béns, tiach' entés que prestá algun bon servey al comprador, qu' era l' héroe del garrofer.

Si las parets del Hostal de la Corda poguessen parlar, contarian los mérits y serveys del cabecilla Morera.

Lo cert es que mentres en Savalls se 'n anava molt tranquil á gastar al extranger lo fruyt de las sévas rapinyas, lo cabecilla Morera s' embarcava cap á Cuba, ab las insignias de coronel cusidas á las mànegas.

Y moits dels pundoñosos oficials del exercit que havian derramat la sanch perseguintlo, van veure'l marxar, convençuts de que en aquest mon sóls tenen sort los que 's casan ab donas velles y ricas, y ab héroes que no miran prim.

En Peral s' ha fet sagastí. Com á sagastí s' presentará candidat á la Diputació á Corts. Ha perdut lo submarí y busca l' acta: ha perdut lo bou y busca las esquelhas.

Al menos sapigués inventar un submarí especial per agatar á la politica conservadora per sota y tirarla en l' ayre.

Peró no es pas fácil. Un submarí de tals condicions ne-

UNA FORTUNA.

(PÁGINAS ARGENTINAS.)

Tres dias avants de que estallés á Buenos-Ayres la revolució que va derribar al president Juárez, en Ramón desembarcava en aquella capital.

Lo nostre país no havia sortit de Barcelona com molts, ab la roba que portan y las butxacas perfectament ventiladas... y buydas.

En Ramón duya vint ó trenta duros en plata pera subvenir á las primeras necessitats, y además guardava amagada entre 'l forro de l' hermillilla una unsa d' or d' aquellas tan buscadas, del any 1777.

¿A qué havia anat en Ramón á Buenos-Ayres? A lo que van tots: á fer fortuna, ó quan menos á fugir de la miseria que 'ls persegueix.

En Ramón es xicot de talent é iniciativa y 's prometia aprofitar lo temps y enriqueirse depressa.

La introducció de la novela de la seva fortuna no va presentárseli gayre bé.

Tot just acaba de aposentarse en una mala fonda, ahont fins per respirar li fan pagar alguna cosa, sonan tiros en diverses direccions. Després dels tiros, canonadas; després

un foch granejat, ab tota classe de proyectils; al poch rato, sembla que Buenos-Ayres s' enfonsa...

—¿Qué passa en aquesta ciutat?—pregunta en Ramón, sortint del quarto esporaguit:—¿que també sol haverhi bullangas?

—¿Aquí?—li respón un gaucho:—¡cada día!

—¿Ab motiu de qué?

—Devegadas ab cap, devegadas ab tots. Ara com ara 's tracta de expulsar al president, porque es un lladre.

—¿Es á dir que aquí també passa lo mateix que á Europa?..

—Lo mateix, no: deu mil vegadas pitjor, sí.

—¿Y que durará molt aquesta saragata?

—Fins que s' acaba.

En Ramón baixa 'l cap y escolta 'l terratrémol incessant de las granadas que reventan per allí prop.

La lluyta va durar dos ó tres dias.

En Juárez Celmah resigna 'l mando, lo vice passa á ser president. Ia Unió civica 's desuneix bastant, y restablerta la pau material comensa la guerra económica.

L' or se posa á pujar d' una manera espantosa. Un duro d' or val una barbaritat en paper.

Quan en Ramón observa que ja 's pot tranzitar pels carrers, sort de la fonda y camina per tot arréu buscant collocació.

¡Collocació en aquelles circumstancias! En moltes casas ni siquiera li tornan resposta. En otras se 'l miran ab cert ayre de llástima... y li diuen que torni á donar una passada dintre d' un parell d' anys.

Peró en Ramón es actiu é incansable y no 's considera

vensut. Sab fer varios oficis, pinta, canta, toca tres instruments y es fotógrafo. ¿Es possible que alguna cosa d' aquestas no li donga per la vida?

¡Y tan possible com es! Al cap de sis dias de buscar per todas parts, en Ramón comensa á perdre ja las esperansas. Buenos Ayres está com mort: no 's pinta, no 's canta, no 's toca res, los fotógrafos están en vaga... ¡Qui diable 's farà retratar, si tothom té la cara trista!..

L' única ocupació del poble es mirar com puja l' or. ¡Quina manera d' enfilarse! A 200, á 250, á 300, á 350, á... —¿Qué vol dir tot aixó?—pregunta en Ramón á un del país.—¿cóm es que l' or val tant?

—Perque va escás casi no n' hi ha. Seguint per aquest camí, dintre de deu dias una moneda d' or será una cosa rara, una fortuna.

—¿Sí?—va fer en Ramón, quedantse pensatiu y concebint una idea extravagant... *

L' endemà, en una plasseta próxima á la fonda, en Ramón hi aixecava una barraca de fustas y lona vella. En tres horas va quedar terminada.

A la porta hi havia un gran cartell que deya aixís. «Gran novedad! ¡espectáculo maravilloso! Aquí se enseña una onza de oro legítima. Entrada: un peso papel.»

A horas d' ara, diu que en Ramón, ensenyant l' unse, ha fet una fortuna.

Es tota en paper pero 'l día que vulga venir y realisarla sempre equivaldrá á uns quants mils duros.

A. MARCH.

cessita l'electricitat de la idea y 'ls acumuladors democràtics. Y aquests acumuladors no 'ls tindrà may lo partit fusionista ni cap partit monarquich. Radican exclusivament en lo camp republicà.

En una de las ultimas sessions del Ajuntament van quedar sobre la taula, pendents de aprobació, comptes relatius a la construcció del Palau real del Parch, que importan la suma de 128,000 pessetas.

Sumin aquesta quantitat a las infinitas que 's portan inventadas, y a las moltíssimas que s'han de gastar, y veuran que un acte de servilisme monarquich, constitueix una sangria oberta, que ha de costarli a Barcelona un ull de la cara.

Aixis son certes institucions: lo gall surt car y 'l farciment caríssim.

Al constituïrse la Diputació provincial, va cridar-me l'atenció certa relicencia del diputat fusionista empeltat de conservador, Sr. Sostres, donant a comprendre qu' en lo districte de San Feliu de Llobregat existia la *Má negra*.

Lo sol nom de *Má negra* va esborronar a la gent poruga, que tant abunda, y que únicament sol fixarse en lo nom y en la apariencia de las cosas.

Pero després s'ha explicat.

Una relicencia tan maliciosa se refereix senzillament a una persona, per tots conceptes digníssima, qu' es sociu del Centro del Llobregat, y que havent tingut la desgracia de danyarse una mà, fa temps que, per prescripció del metje, la porta cuberta ab un guant de color negre.

De aquest fet va treure partit lo Sr. Sostres, per parlar ab to misterio de la *má negra*, sense respecte a la desgracia del próxim.

Sense pensar lo Sr. Sostres, que val mil vegadas més tenir la *má negra*, que tenirhi l'ànima.

La *Dinastia*, parlant de las victimas que a l'any 74 moriren a Sarria, defensant la legalitat republicana, diu que no poden ser considerats com a màrtirs de la República, quan tal vegada van morir defensant las dos pessetas.

La *Dinastia* s'enganya. Las dos pessetas no 's guanyan deixantse matar, sino posantse a sou de un partit al qual tothom xiula, y escrivint insolencias com la que deixem transcrita.

Lo bisbe de la isla de la Reunión ha escrit una carta dihent qu' es precis portar la barca de Sant Pere per las corrents modernas.

Com vulguin; pero las corrents modernas retrassaran la barca si no 's prescindeix del cargament de preocupacions seculares y d'estúpits fanatismes.

Tots aquells que diuen que 'l liberalisme es pecat... ja l'aygal!

Un magnífich concepte del últim discurs que ha pronunciat Salmeron a Barcelona:

«Nosaltres ojiem la monarquia, per lo que la monarquia té de just y atentatori, tant a la soberania de la nació com a la propia dignitat del home. Cal notrho bé: de la propia dignitat del home, no sóis perque reduheix a la massa del país a la categoria de súbdits, sino també per respecte a la mateixa persona que aquestas funcions exerceix, que alguna cosa hi ha en las condicions del monarca que constitueix una natural y positiva degradació de la naturalesa humana.»

«No concebeixo que sia una digna representació de una funció pública, aquella en la qual s'estima com base indispensable per l'existencia de la institució, l'afirmar la irresponsabilitat de la persona que la desempenya.»

«Abont hi ha conciencia, y la conciencia reclama la llibertat, la condicio qu' enalteix, que dignifica a la persona, es la de la responsabilitat dels seus actes.»

«Y si nosaltres no odiem sino a la monarquia, al monarquich no 'ns queda mes que compadirlo: la nostra voluntat no faria res més que suprimir los milions que disfruta y que tantas suadas y tantas angustias costan; pero en cambi estariam disposats a reintegrarlo en sa condició d'home, y en sa dignitat de ciudada.»

Aquestes eluquents párrafos del discurs de Salmeron, mereixerian ser escrits en lletres d'or.

L'arcalde de Sant Marti sembla que feya nosa al govern, y l'arcalde de Sant Marti va suicidarse.

Hi ha qui suposa que se li havia demanat que dimitís, y ell va terho tan be, que va dimitir, no sóis com arcalde, sino com a home, clavantse un tiro al cap.

Fins ara 'l fet se presenta rodejat de misteri.

Pero no faltarà conservador que diga:

—«¿Qué es eso? ¿Un alcalde muerto? Puede el baile continuar.»

Ja veuran com aquell infelis, que tentse passar per Padlew-ki, l'assessi del general rus Seliverstoff, resulta al últim un bromista de primera forsa.

Es a dir un bromista: un bromista segons com se mira.

Podria molt ben ser que urgintli molt anarse'n a Fransa y no teiant diners pèl viatge, s'haja empescat aquesta treta, perque ab l'excusa de la extradició li portin de franch.

Si es aixis, res quedarà més en ridícul que 'l zel exa-

gerat de las autoritats espanyolas, que fins després dels ignocents se deixan penjar la llufa.

En l'Exposició de Chicago s'aixecará un temple masónich, dintre del qual hi cabrán la friolera de 80,000 individus.

80,000 francmasons reunits... Vaja, que 'ls llanuts no tindran prou mans per ferse creus. ¡Intelissos!

Lo «Centre de confiters y pastissers» y «La Progressiva», están organisant una vetllada filantrópica a benefici del tant inspirat com desgraciat poeta D. Joseph M. Codolosa, pèl dia 23 del corrent.

Tambè pèl mateix fi, hi ha en lo local de aquestas societats carrer Nou, 42, 1^a, una suscripció oberta

CARTAS DE FORA.—Aixó es un gust. Fassi 'l favor de dirnos lo rector de Poboleda a volta de corréu si li hem de donar alguna cosa, pèl gran servey que 'ns ha prestat, en filantse al cubell místich y desfermantse contra la CAMPANA DE GRACIA, a la qual va excomunicar, lo mateix que al crrresponsal de aquella població. Resultat de aquest pich de propaganda ha sigut un augment immediat en lo paquet, augment que cumplim ab molt gust desde la present semana Aixis com diu l'adagi: «Brams d'ase no puján al cel», nosaltres podém dir per experiencia, que brams de rector sempre donan resultat.

Pèl mateix motiu que la excomunió del rector de Poboleda ns ha produhit un benefici immediat, comenso a creure que aniran més bé que las calsas de un capellá ciertas candidaturas republicanas anatematizadas pèis ensotnats. En aquest cas se troba la del Sr. Odón de Buen, que s'presenta per Santa Coloma de Farnés, havent meregut l'honor de que l'home negre de aquella vila digués que sent lo Sr. Buen un lliure-pensador de primera forsa, queyan en pecat mortal no sóis los que 'l votessin, sino los que anessin a sentirlo. L'ensotnat de Santa Coloma s diu Abella: ¿no creuhen vostéds que li aniria millor lo nom de Vespa? Sols que 'l seu verí es inofensiu, encare que la seva intenció no tinga res de bona.

Lo rector de Suria ha perdut la partida de tuti de que parlavam tres ó quatre números endarrera. Apesar de tenir tuti de caballs y l'as de trunfo, va perdre 'l joch. ¿Saben qui 'n té la culpa? Ell mateix que desconfiant de las sévas forsas, va fer anar a la vila a un predicador foraster, lo qual contribuí a aumentar las rivalitats y 'ls enconos de las societats católicas, que avuy se poden veure menos que may. L'espectacle es consolador y altament edificant. Quan de todas las fieras no 'n quedin més que las quas ó 'ls manyochs de llana dels clatells, ja avisarem.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Lo rector de Suria ha perdut la partida de tuti de que parlavam tres ó quatre números endarrera. Apesar de tenir tuti de caballs y l'as de trunfo, va perdre 'l joch. ¿Saben qui 'n té la culpa? Ell mateix que desconfiant de las sévas forsas, va fer anar a la vila a un predicador foraster, lo qual contribuí a aumentar las rivalitats y 'ls enconos de las societats católicas, que avuy se poden veure menos que may. L'espectacle es consolador y altament edificant. Quan de todas las fieras no 'n quedin més que las quas ó 'ls manyochs de llana dels clatells, ja avisarem.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Lo rector de Suria ha perdut la partida de tuti de que parlavam tres ó quatre números endarrera. Apesar de tenir tuti de caballs y l'as de trunfo, va perdre 'l joch. ¿Saben qui 'n té la culpa? Ell mateix que desconfiant de las sévas forsas, va fer anar a la vila a un predicador foraster, lo qual contribuí a aumentar las rivalitats y 'ls enconos de las societats católicas, que avuy se poden veure menos que may. L'espectacle es consolador y altament edificant. Quan de todas las fieras no 'n quedin més que las quas ó 'ls manyochs de llana dels clatells, ja avisarem.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.000 duros. Dit rector jugava cinch décims repartits entre molts amichs y feligresos, en sa majoria pobres, sent lo bonich del cas, que segons se diu, recullí 30 rals més de lo que devia, y com cada duro se n'ha tornat 500, ara s'troba ab un desfalch, y tot es demanar als interessats que s' deixin tallar de la capa eu un 2 y mitj per cent, al objecte de cubrir l'índicat desfalch. Los interessats se preguntan:—¿Y si 'l número no hagués sortit, qué hauria fet lo rector? ¿Nos hauria repartit los 30 rals ó se 'ls hauria ficat a la butxaca? Y vels'hi aquí un cas que si 'ls interessats s'hi empenyan, al rector de la Geltrú li pot costar deu pedras. Aixis m'agrada: que fins quan la sort los favoreixi se trobin ab que han de repartirla entre 'ls demés, y que a mes de la rabia que aixó ha de produhirlos, se vejan obligats encare a pagar 'l beure.

Mentres a Vilanova y Geltrú las autoritats no consenten que personas esguerradas y desvalgudas, que no tenen altre medi de subsistencia, se guanyin la vida rifant rellojtes y altres objectes, se consenten rifas de carácter devot com la dels porchs de sant Antoni que segons notícias deixan més de 140 duros nets de benefici, y la de imatjes, sants y altres endergas que resultan igualment usurarias. Per cert que una de aqueixas rifas religiosas está donant lloch a grans disgustos. Lo rector de Sta. María de la Geltrú feu una rifa ab tres premis y a més un duro de opció al n° 9790 del sorteig de 23 de desembre últim que surti premiat ab 50.0

Y la seva elevació no li ha fet perdre may l'afició a la prosperitat de la farmacia.

Segons notícies, los apotecaris cubans están molt contents, tant contents que no hi veuen de cap ull. Desde que corren vins falsificats, no s'entenen de feyna.

En un esmorzar íntim, carinyós, que 's doná dijous de la senmana passada en la cresta del Tibi-dabo, als eminents republicans Srs. Salmerón, Azcárate y Cervera, per D. Valentí Almirall, se 'n digué una de bona. Se parlava del efecte més ó menos nutritiu de determinats aliments, y de la major ó menor dificultat de digerirlos.

—Lo pá es bastant indigest—deya 'l Sr. Cervera.
—Diguimho á mi—responia 'l republicà de Badajoz, Sr. Carrasco, que no puch pendre xocolate ab pá sense que se 'm quedi gran rato á l'estómach.

—Llavors ¿ab qué lo pren lo xocolate?—van preguntarli.

Y ell respongué:—Al istil d' Extremadura, ab talls de pernil.

Rialla general. En Frederich Soler exclamá:
—Vaja, senyors, que si ha arribat a fersé la coalició del pernil y 'l xocolate, ja no hi ha coalició impossible.

Ha mort lo Sr. Alonso Martinez, genui representant de las ideas més conservadoras dintre de la fusió.

Quan en Sagasta no volia inclinarse á la esquerra, donava l'excusa de que no podia indisposarse ab l'Alonso Martinez.

De manera, que ab la mort de aquest home ha perdut D. Práxedes un dels contrapesos del balanci.

Pero ja veurán com á trucos de no caure pel costat de la democracia, será capás de tot, fins de agafarse á la maroma y de quedar penjat.

Sembla que hi ha molts conservadors de mitj pèl que no deixan á sol ni á sombra á n' en Silvela, demanantli un districte.

—Pero ¿quin mérit teniu?—'ls pregunta l'atribulat ministre, que ja no sab per quin cantó girarse.

Un dels pretendents ho ha dit:
—Lo nostre mérit principal consisteix en haver acompanyat á D. Antón en sos triumpals viatjes, compartint ab ell las xiuladas que se li han dedicat per tot arréu.

En Silvela no té més remey que compadeixer á aquesta colla de infelissos. Si hi ha qui en la política hi posa 'l coll, just es tenir pietat del que hi posa las orelles.

En Sagasta no s'atreveix á efectuar lo seu anunciat viatge á Logronyo.

Alli té la seva estàtua ja pujada sobre 'l pedestal y cuberta de draps y de pellingos, esperant l' hora de la seva inauguració. Y D. Práxedes no gosa á moures de Madrid. La pluja va podrint los drapots, lo vent fa voleyarlos... l'estàtua sembla una caricatura, y D. Práxedes sense atrevirse á emprendre 'l gloriós viatge.

Qualsevol diria que comensa á creure que una estàtua, lo qu' es ell no la mereix.

Ja que s' empenya en no sortir de Madrid, los admiradors que á Logronyo té en Sagasta, podrián fer una cosa: Enviar l'estàtua á Madrid.

Sempre es més fácil embalar una estàtua que fer emprendre un viatge á un home polítich, qu' en pochos dias ha tingut la gracia de desacreditarse.

Ademés que d'aquesta manera la tal estàtua podria ser colocada á la Plassa de Orient, ab la vista dirigida als balcons de palacio.

Y ab la mà extesa, esperant que li tirin lo rosegó.

L' altre dia en Silvela va parlar en lo Círcul conservador y va dir:

«Es precis buscar al elector per tot arréu, á la botiga; al magatzem, á la fábrica, al despaig del banquer, al gabinet del gran propietari...»

No crech que 'ls conservadors de aquí 's prenguin tanta molestia. Lo qu' es ells ja 's contentarán ab anarlo á buscar als fieltos de consums.

Una anécdota relativa á Lleó XIII.

Lo dia d' any nou lo cardenal Rampolla va dirli:

—Santitat, vos desitjo cent aniversaris com aquest.

A lo qual va respondre 'l Papa:

—Seria massa; y ademés hi ha molta gent qu' está esperant pera ocupar lo meu lloch.

Y jo que 'm figurava de bona fe qu' en las altas regions de la Iglesia no hi havia intrigas! Y jo que 'm creya que contra 'ls intrigants l' Esperit Sant s' hi feya á cops de bech!

¡Quin desengany més tremendo!

Un avaro se queixava de un gran dolor de caixal.

—Contra aquesta molestia—li deya un amich—no hi ha més que un remey: la clau inglesa.

—¿Qué vol dir?

—Fassise 'l arrencar.

—¿Cóm s' entén!... ¡Un caixal que d' emplastes y remiendos me costa ja prop de cinquanta duros!... ¡May de la vida!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Sol-te-ra.
2. TRENCA-CLOSCAS.—Gil Blas de Santillana.
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Gundemaro.
4. GEROGLÍFICH.—Per entremesos las fondas.
5. ANAGRAMA.—Porra Arrop.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans P. Rius y Un Centralista; 4, Pep Lluch, Un festiu russinyol y J. Parata; 3, Artur Atsenig; 2, Pau de la Laya y Xarop Fí, y 1 no més, Llorito Real.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. Giné (hereu de casa), J. Pijoan Gener, Artur Atsenig, A. C. y Barretina, Quimet Mora, J. Murtró, Mr. Eugon, J. Patals del Masnou, Francés Borratxo, L. P. Rez y Un Manresa Ibèrich:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans Pagés de Gracia, J. Resar, Joan Moret, J. Mallo, Aguilera, R. Pons y Vilavendrell, Joanet de Berga, Roseta Saspluga, J. Rosell y Roig, Amadeo, Antonet del Corral, F. N. A. y E. Gior:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadà P. Talladas: L'envio está bé, pero l'assumpto de las farolas seria millor tractarlo en prosa; envihi 'ls apuntes.—Arnaú: Està bastant regular.—T. Gram: L'idea va millor que la forma; mirarem de aprofitarla.—J. M. Bernis: Buscarem la composició y cumplirem lo que 'ns indica.—J. Esparragó de Blanes: Es molt adononat.—Moret: La forma resulta molt forçada.—J. Casanova V.: De tots los treballs lo més aprofitable es lo satirich. Si 'ns ha de creure, deixis de sentimentalisme.—Marangí: Apart de que la poesia té poca sustancia, hi ha en ella alguns versos molt mal acentuats.—P. Sababra (Sabadell): Noticias que més que tals noticias son anuncis no fan per casa.—A. Llimoner: Las composicions van bé; gracias.—I. Doys: Miri que la societat aludida pot ofendres molt. Ademés, allí que fan los músichs es de molt mal gust.—P. Bicicleta: Hi ha alguna condició, pero, francament, no 'ns acaba de fe 'l pés.—S. Ribas: Gracias per l'advertencia: la tindrem present.—Rossendo Pons: Aceptem las sevas explicacions; lo que li deyam era fill de una denuncia.—L. C. Callicó: Moltes gracias; va bé.—L. Ll. (Pallejà): La carta se 'ns ha extraviat.—J. Orta: Va molt millor.—V. Tarrida: La primera va bé; la segona no tant.

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

24 grans páginas, plenas de cromolitografias, grabats, prosa y vers dels primers artistas y escriptors catalans.

2.ª edició.—Preu: ¡DOS ralets!

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso. Arch del Teatr.

MÁSCARAS Y MASCARONS.

—Apa noys, vinga ter broma, divertimnos ja que 'ns vaga, que encara que surti car, ja sabéu que 'l pais paga.

—Don Joan, don Joan!... Jo 'l mirava com home d'enteniment, y veig que á aquesta xicota la tracta molt malament.